

Bùi Quang Khiêm

LIÊN DOANH!

Mùa xuân nay, không hiểu sao cá ít hẳn. Bữa no bữa đói, khiến Bói-Cá ngậm ngội. Rồi kể nãy ra. Ngài có uy, nên gọi Cò đến bảo:

- Đánh bắt khó khăn, để no, ta phải liên doanh nuôi cá.

Cò gật gù, nói thêm:

- Xét ra, nuôi rô và diếc. Bọn này sống dai, đẻ nhiều.

Thống nhất phân công, cả hai chăm sóc chung, không phân biệt. Nhưng Bói-Cá chịu trách nhiệm và hưởng chính cá rô. Cò thì chuyên cá diếc. Ai chăm chính loại nào được hưởng 8 phần thu hoạch loại đó. Hết mùa tổng kết và chia nhau. Trong lúc nuôi trồng, không được tư túi của liên doanh.

Quả nhiên, rô và diếc lớn nhanh. Thức ăn thiếu thì bảo nhau đi kiếm thêm rau cỏ về. Đôi lúc cũng bồi dưỡng bọn cá cả giun để giàu đạm. Chả mấy chốc, đã thấy đàn cá đông đúc bội phần.

Có bữa thềm lấm, Bói-Cá nhảm tính, đông thế này bắt một con ăn cho sướng. Mà bắt diếc thì lợi vì nếu còn, cuối mùa thì 10 phần Cò hưởng 8. Thôi đời, ngon quen miệng, Bói-Cá ăn thường xuyên hơn. Rồi ăn hàng ngày. Mỗi lần ăn cũng tăng dần, từ một lên vài con diếc.

Thấy diếc voi đi nhiều, Cò sinh nghi, hỏi Bói-Cá:

- Sao diếc bị mất đi đâu thế? Vài hôm mà thấy voi hẳn?

Bói-Cá tảng lờ:

- Còn mất là chuyện của ông Trời, sao ta biết.

Dù không có bằng cứ là Bói-Cá ăn, nhưng vẫn nghi ngờ, lòng Cò buồn bực.

Vài tuần sau, Bói-Cá bỗng thấy cá rô trong ao voi đi. Xưa nay, cá rô cũng là món khoái khẩu của Cò, nghĩ vậy Bói-Cá nghi cho Cò. Gặng hỏi vài lần, Cò chỉ nói:

- Rô cũng như diếc, chắc là cũng chuyện của ông Trời.

Bói-Cá lại càng nghi, liền nghĩ ra kế. Hôm tới hội xóm, nhân lúc Cò dự hội, sẽ lên về sớm, tạt qua nhà, điều tra đột xuất hiện trường xem có dấu vết của đám rô mất tích không.

Ngày hội đến, giữa lúc tất cả say sưa hát hò, Bói-Cá ba chân bốn cẳng chạy về nhà Cò. Chẳng khó khăn gì, đi vào phía sau, Bói-Cá sừng sốt lấm bầm:

- Chết thật, nguyên đồng xương to. Toàn xương cá rô!

Chưa dứt lời, Bói-Cá nghe phía bên tổ mình giọng Cò la toáng:

- Chết thật, nguyên đồng xương to. Toàn xương cá diếc!

Chẫu Chàng